

عنوان مقاله:

مطالعه فرهنگی موسیقی و اسلام از منظر مردم شناسی موسیقی (از عصر باستان تا دوره اسلامی)

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات کاربردی در علوم اجتماعی و جامعه شناسی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

طاهره مهرید - دانشجوی مقطع دکترا رشته مردم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

خلاصه مقاله:

موسیقی نشانه ای از نظام هماهنگ آفرینش است، مایه تهذیب و آرامش خوی است و در سوق دادن انسان به زندگی آرام و هماهنگ در جامعه و بهبود حیات اجتماعی و سیاسی تاثیر بسزایی دارد. موسیقی عظمت آرزویی منزلت آدمی را به وی گوشزد می کند. نگارنده در این پژوهش با روش اسنادی کتابخانه ای کاربرد موسیقی و هنر آوایی را در بستر جامعه ایران از نگاه مردم شناسی موسیقی مورد بررسی قرار داده است. بسیاری از مظاهر طبیعت، ندای موسیقی را ایجاد می کند. صدای آبشار، ریزش باران، وزش باد از میان برگ های درختان، چهچه ی بلبل، ... هر یک نغمه ای از نوای طبیعت است. انسان در میان این اصوات به دنیا آمد، مبانی موسیقی را از طبیعت آموخت و بعد برای پرستش خدایان آوازهایی را می خواند که تدریجا به صورت مذهبی و آوازهای دسته جمعی در آمد. در میان تمام ملت ها و به خصوص مردمان آسیایی، موسیقی و ادبیات در اجرای آیین های دینی از چنان نقش و اهمیتی برخوردار است که در گذشته هیچ آیینی بدون موسیقی یا ادبیات مخصوص به خود به اجرا در نمی آمد. به همین دلیل است که در میان این ملل، موسیقی دینی و آیینی مهم ترین بخش هنر و موسیقی بوده است. مهارت در نواختن آلات و ابزار موسیقی نیز اهمیتی برابر با مهارت در موسیقی اسطوره ای یا غیر دینی داشت. «موسیقی دینی» در ادیان مختلف از جمله اسلام همواره وجود داشته و منشا آثار هنری گوناگونی نیز شده است.

کلمات کلیدی:

موسیقی، موسیقی دینی، موسیقی اسلامی، موسیقی حماسی، موسیقی ملی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1492100>

